

ЛАКШМИ И КУКЛАТА

Превод от английски: Владимир Бубняк, 1996

chitanka.info

В едно малко селце на края на джунглата живеела Лакшми заедно със свекърва си. Преди няколко години мъжът ѝ бил тръгнал да си търси щастieto в далечни земи. Младата жена била много тъжна, когато съпругът ѝ заминал. Но свекърва ѝ много я обичала и се грижела с много любов и нежност за нея. Лакшми също много я обичала и не правела нищо, преди да попита свекърва си.

— Мамо, да се изкъпя ли? — казвала тя. Или:

— Мога ли да изям един банан?

Или:

— Да отида ли до пазара за зеленчуци?

Свекърва и винаги отговаряла:

— Да, мила моя, направи го!

Един ден свекървата се разболяла. Лакшми била непрекъснато около нея и я гледала с много обич. Но старата жена ставала все по-зле и по-зле. Лакшми разбрала, че скоро ще я загуби. Тя я прегърнала и заплакала:

— Майко, скъпа моя, моля ти се не ме оставяй сама!

Свекървата погледнала Лакшми и много ѝ домъчняло за нея. Тя я придърпала към себе си и я обсипала с целувки. След това казала:

— Не се тревожи, мила моя, бъди силна. Ако не се поддадеш на мъката, ти ще успееш сама да се справиш с работата в къщи. Мъжът ти скоро ще се върне и вие ще бъдете щастливи.

— О, мамо — плачела Лакшми, — какво ще правя без теб?

— Ще ти дам нещо, което да ти помага — казала старата жена ѝ извадила изпод възглавницата една дървена кукла. — Ето сега имаш нея — казала тя, — когато си отида, тази кукла ще заеме мястото ми.

След няколко дни старата жена се споминала. Дни наред Лакшми тъжала и не похващала нищо. След това си спомнила за куклата, извадила я и дълго се вглеждала в нея.

— Сега ти си моята майка — казала тя. — Където и да отида, винаги ще те нося със себе си, а ти трябва всякога, когато те помоля за съвет, да ми го даваш.

Когато куклата била с нея, Лакшми се чувствала по-силна. Често я питала:

— Да направя ли това? — и с променен глас сама си отговаряла:

— Да, мила моя, можеш!

Всяка сутрин, като отворела очи, Лакшми питала куклата:

— Да ставам ли, майко?

И куклата ѝ отговаряла:

— Да, мила моя, ставай!

Лакшми пак я питала:

— Майко, да приготвя ли закуска?

И куклата ѝ отговаряла:

— Да, мила моя, приготви я.

С течение на времето Лакшми се научила да се грижи много добре за своя дом. Тя винаги държала до себе си куклата, за да ѝ помага. Една вечер младата жена видяла, че дървата за огъня са се свършили. Тя попитала куклата:

— Майко, да отида ли в гората за дърва?

— Да, мила, иди, но внимавай да не се изгубиш по пътя — отвърнала куклата.

Лакшми отишла в гората. Започнала да събира сухи клони и съчки. Изведнъж небето се смрачило. Започнало да гърми и да святкат гръмотевици. Скоро заваляло. Лакшми попитала куклата:

— Майко, какво да правя? Да се подслоня ли под някое голямо дърво?

— Да, мила, подслони се.

Тя се затичала да търси подслон и се сгушила под едно смокиново дърво. Седяла така дълго и очаквала да спре дъжда. Но когато спряло да вали, нощта вече била настъпила. Младата жена знаела, че в тъмнината ще обърка пътя към дома. Тогава попитала куклата:

— Майко, стъмни се и аз няма да намеря пътя до дома. Не е ли по-добре да се кача на дървото и да прекарам там нощта?

— Да, мила, така е по-добре.

Лакшми се покатерила на дървото и седнала на един голям клон. Огледала се, но тъй като било много тъмно, не могла да види нищо. Много се притеснявала, защото трябвало да прекара цялата нощ сама в гората. Поне куклата била с нея, двете щели да си дават кураж.

Около полунощ Лакшми дочула човешка реч. Погледнала надолу и видяла трима мъже, които приближавали към нея. Изплашила се да не се качат на дървото и да я открият. Но тримата седнали под дървото. Единият от тях запалил фенер. Така младата жена успяла да ги разгледа добре. Те прострели на земята парче плат и изсипали върху

него някаква торба. На светлината на фенера блеснали късове злато и сребро, жълтици, скъпоценни украшения.

Мъжете, които седели под дървото, били крадци, които си поделляли плячката. Скоро започнали да спорят. Всеки искал да получи по-голям дял от откраднатото. Спорът се превърнал в караница. Разнесли се викове и обидни думи.

Горе на дървото Лакшми се притеснявала много за изхода от свадата на крадците. Така се разтреперила, че едва не паднала от дървото. Измъкнала от пазвата си куклата, за да поиска съвет от свекърва си.

В този момент някой отдолу изкрещял силно. Лакшми така се разтреперила от страх, че изпуснала куклата. Тя паднала долу и ударила по главата главатаря на крадците.

— Помощ? — изпищял той.

— Нападат ни! — викал друг.

— Бягайте! — изкрещял третият крадец.

И хукнали да бягат. Цялото съкровище останало под дървото. От страх крадците тичали колкото им държали краката, за да се спасят.

Лакшми останала на дървото до сутринта. Едва тогава слязла и започнала да търси куклата си. Намерила я върху купчина жълтици. Грабнала я и попитала:

— Какво да правя сега, майко? Да взема ли всички тези неща вкъщи?

— Да, скъпа, вземи ги? Но ги върни на техния собственик.

Лакшми обаче не знаела кой е техният собственик. Въпреки това сложила всичко в торбата на крадците и я занесла вкъщи.

Малко след като се прибрала, някой почукал на вратата. Младата жена се уплашила, че крадците са се върнали да си вземат обратно съкровището. Чукането се повторило.

Лакшми се обърнала към куклата:

— Да отворя ли вратата, майко?

— Да, скъпа, отвори я. Това може да е собственикът.

Когато Лакшми отворила вратата, пред нея стоял мъжът ѝ.

— Лакшми, не ме ли позна?! — извикал той. — Аз съм твоят съпруг!

Младата жена се спуснала към него, докоснала нозете му в знак на уважение и заплакала от радост.

— Изплаших се — каза тя. — Помислих, че идват крадци те да си върнат плячката.

— Какви крадци? Каква плячка? — недоумявал мъжът и.

— Ела и виж сам! — каза Лакшми и го завела в стаята.

— Кой ти даде всичко това? — извикал мъжът ѝ. — Значи така, моята жена се е сприятелила с крадците?! Аз се махам оттук! Не искам повече да те виждам!

— О, недей, не ме изоставяй отново! — заплакала Лакшми. И му разказала всичко, което се случило предната нощ.

Тогава нейният мъж се зарадвал и ѝ обяснил:

— Мила моя Лакшми! Вчера, когато се връщах към дома, ме нападнаха трима крадци, които ми взеха всичко, спечелено през дългите години далеч от теб. Аз виках за помощ, молих ги да ме пощадят, но всичко беше напразно. Завързаха ме и се скриха в гората. Сега виждам, че цялото ми богатство е тук, при теб. Всичкото злато и сребро, парите и украшенията, които избирах с толкова обич за теб. Вземи всичко — твое е!

— Не, не! — плачела от радост Лакшми. — Майка ми каза да върна всичко на собственика му. То е твое, вземи го!

— Вярно е, че всичко това съм го спечелил аз — отговорил съпругът ѝ, — но сега то е наше. Двамата ще се радваме на богатството, защото отсега нататък ще заживеем щастливо и няма повече да се разделяме.

Лакшми взела куклата и я попитала:

— Майко, ще живеем ли щастливо с моя съпруг?

— Да, мила моя, ще живеете!

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.